

ΜΟΥΣΑ

Τῆς γειτονιαῖς σου τὰ κορίτσια γύρω
τ' αὐτάδικα καὶ τὰ φτιασιδωμένα,
κι ἀνάμεσό τους κρίνου μύρο
ἡ ὁμορφιά σου ποὺ μὲ λύγισεν ἐμένα.

Μέσ' ἀπὸ τὸ γαλήνιο φτωχικό σου
βγαίνει ἡ χαρὰ γιὰ νὰ σὲ προβοδίση,
κι ἀπὸ τὸ στόμα τὸ γλυκό σου
τὸ ταπεινό σου γέλιο τρέχει βρύση.

Τ' ἀγριόρροδα καὶ τὰ βασιλικά σου
μ' αὐτὸ κάθε πουρνὸ τὰ λούτζεις τὰ ραντίζεις,
ὦ ἐσύ, κι ἄς εἶταν μὲ τὸ θέλημά σου
νὰ φέρνω τὸ τραγούδι μου νὰ τὸ ποτίζῃς.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΕΛΕΓΕΙΕΣ

Τὰ εὐλαβικά τὰ χέρια σου, ποὺ ἀπίθωνες στὰ τζάμια,
Ρουφώντας κάτι ἀνέγγιχτον ἀπ' τὸν κρινένιο κῆπο.
Οἱ ὑάκινθοι ἀνανοιώθοντας τὴν εὐωδιά σου ἐστήναν
Τις ἀρμονίες τις Ὀρφικές, ποὺ φέρνει ἡ ἄγια ἡ μέθη.
Τὰ μάτια σου ἀναβρούζανε καὶ στὸ βουνὸν ἀγνάντια
Οἱ ἐλιές ποθοπλαντάζανε γιὰ τὰ κρουστά σου δάκρυα.
Οἱ ἀχοί, ποὺ ἡ βρύση ἐσκόρπαγε στὴ μαρμαρένια γούρνα
Δεούνταν : « Καὶ νὰ βγαίναμεν ἀπὸ τὰ γνὸ κορμάκι ! »
Ἐνα κρουφὸ μυστήριο τὸν κῆπο ἐπλημμυροῦσε
Κι' ἀνθοπνοὲς στὶς κόχες τους τὰ ματοκλάδια ἐρρίγουν
Τὰ ματοκλάδια ποὺ ἔρρευαν σὲ δέησες ἀπονίχτιες
Πίσω ἀπὸ τοὺς βελούδινους ἡδονικούς μπερντέδες.

ὦ τὰ χερῶν ἡδονικά ποὺ ἀπίθωνες στὰ τζάμια.

Μά, τί ἐλεγεία γέμισε τὸν κῆπο τώρα ἀκέριο !

ὦ πίσω ἀπ' τοὺς βελούδινους μπερντέδες τῶν τζαμιῶν

Τὰ ματοκλάδια ἀφήσανε τὴν ἀβεβαία τὴν πάχνη.
Κ' οἱ ὑάκινθοι, ποῦ τρέλλανεν ἡ ξωτικὴ εὐωδιά σου
Κ' οἱ ἐλιές ποῦ ποθοπλάνταξαν γιὰ τὰ κρουστά σου δάκρυα
Κ' οἱ ἀχοὶ ποῦ ἀπ' τὸ κορμάκι σου νὰ βγαίναν δεηθήκαν
Ὅλα πιά μείναν σ' ἔκσταση παρήγορη νὰ πίνουν
Τὰ χνάρια ἀπὸ τὰ χέρια σου ποῦ ἀπόμειναν στὰ τζάμια !

ΠΟΛΗ

ΤΩΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΔΗΣ

ΑΛΛΕΞΥΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ ΓΙΑΓΚΟ ΧΕΛΜΗ

Χιλιάδων χρόνων ἁμαρτίες μὲ βαραίνουν,
πάθη, ἀνόητοι πόθοι, ψέματα, ἀδυναμίες,
καὶ μ' ὄλο ποῦ ὁ νοῦς μου στὸν οὐρανὸ φθάνει τῆς ἐλευθερίας,
βαρειά, τὰ μάτια μου νὰ ὑψωθοῦν δὲν κατορθώνουν
καὶ μένουν, μάτια δούλου, σκυμμένα πρὸς τὴ γῆ.

Τάνταλος τῆς ζωῆς, βλέπω τὸ ἄπειρο καλό,
ὅμως νὰ τὸ ἀπολαύσω πόσο μακρὰ εἶμαι!
Τὸ ποθῶ κ' ἐκεῖνο μ' ἀνοίγει ἀγκαλιὰ ἀγάπης,
τρέχω νὰ τὸ φθάσω, ὅμως σταματῶ στὸ δρόμο,
δεμένος ἀπὸ τῶν προλήψεων τὴν ἄλυσίδα.

Κι' ὅμως κανεὶς θεὸς δὲν μ' ἐκαταράσθη ἐμένα!
Ἄν εἶμαι Τάνταλος, μὲ βαραίνουν τῶν προγόνων
οἱ ἁμαρτίες· καὶ τὸ μαρτύριό μου εἶνε πειδὸ μεγάλο ὅσο
ἐνῶ στοὺς ἄλλους, ποιητὴς ἐγώ, ἀνοίγω δρόμο
πρὸς τὴν ἐλευθερία, γιὰ μένα νὰ βρῶ τὸ δρόμο δὲν μπορῶ !

Τάνταλος, βλέπω μακρὰ τὸ ἄπειρο καλό.
Κι' ὅμως κανεὶς θεὸς δὲν μ' ἐκαταράσθη ἐμένα !
Ἄν εἶμαι Τάνταλος, εἶμ' ἀθῶος, ποῦ νέα προπατορικὴ
σηκῶνω ἁμαρτία, τὴν πρόληψι. Κι' ἀπ' αὐτὴν, ἀλλοίμονο,
κανεὶς Χριστὸς δὲν ἔρχεται νὰ μὲ λυτρώσῃ.

ΣΤΑΘΗΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ